

патріарха и възвѣхъ епископъ възточныхъ рѣкописание свое положивше сингилы печатлѣвши, възда-
нѣхъ Благочестивому царю и патріарху новосвя-
щенному тогда Іоакиму въ вѣчное поминаніе неот-
млемо.

Съ такъвъ тържественъ, каноническый начинъ е
учредена Търновската Патріаршія и на престола ѝ
слѣдъ Іоакима I светителствувахи: *Василій, Іоа-
кимъ II Игнатій, Макарій, Іоакимъ III, Доровей,
Романъ, Θεодосій II, Іоаникій II, и Евѡимій* (29).
Отъ тѣхъ само на послѣднія Евѡимій можемъ са спрѣ,
но го оставаме за въ слѣдующія періодъ, въ който ще
поговоримъ и за старо-българската писменность до
растураніето на търновската Патріаршія малко пре-
ди покореніето на българското царство отъ Турцы-
тъ (1392 — 96).

Любопытно е сливанъето на обстоятелствата, че
както при Симеона България са възвеличи и вътрѣш-
но и вънкашно, а при наслѣдницитъ му отведнѣждъ
паднѣхъ (в. Истор. § 25), тѣй почти става съ нея и въ
този періодъ. При Іоанна II Асѣня, както видѣхми,
царството достигнѣхъ първото си онуй величіе, а при
недостойнитъ неговы наслѣдници то вече начинъ да
отпада, сѣмо че туй падане бѣше медленно. Какво-
то Каломанъ I и Михаилъ, тѣй и Каломанъ II Алек-
сандровъ, Мичо, Константинъ-Тихъ, Лаханъ съ ца-
рица Марія и Мичевтъ сынъ Іоаннъ III Асѣнь, —
единъ слѣдъ другый са ѣвяватъ на сцената и раз-
дыратъ България съ междусобицы и раздоры, които
и слѣдъ тѣхъ еше са продължава. И Византійското

(29) За тѣхъ, както и за горѣ-поменѣхъто сказа-
ніе обстоятелно виждѣ въ паметника обнародванъ отъ С.
Палаузова: «Грамота Патріарха Каллиста, какъ новыи
источникъ Истории болгарской церкви, С-Петербургъ,
1858. » Виж. *Временникъ* отъ 1855. № 21.